

פסקה קסט' | קובץ ז'

קסט. חביב אדם שנברא בצלם. חלוקים הם העמים כולם, מהמדריגה העליונה עד השפלה שבהם, חלוקה אורגנית של אברי הגויה, ובתוכם מאירה נשמת העולם, שהיא כנסת ישראל, נשמת העמים כולם, הודם, תפארתם וברכתם. רק בצורה כזאת אפשר להכיר את העולם, את האנושיות, ואת האומה הנפלאה, ממלכת הכהנים וגוי הקדוש. מי שמסתכל בשפופרת הבטה זו. ירומם וינשא בעיני רוחו את כל האדם, ובגללם

ועמם תתרומם מעלת הכנסיה הישראלית. שמור הוא הרעיון אז מכל חשש בליעה וטמעון של ישראל בעמים, לעולם לא תטמע הנשמה באברי הגוף, וגם לא בכחותיו החיוניים, כי סגולתה היא מיוחדת. היחש של הלב בגוף שדמה הכוזרי את ישראל בעולם, הוא יחש חיצוני, שהוא מסמן כח החיים הישראליים בעולם, אבל לא יחש פנימי, סימון המהותיות הישראלית. בערך זה אי אפשר להכניס את העם אשר לבדד ישכן ובגויים לא יתחשב בכלל האברים האורגניים של כל האדם, כי אם להעמידו במדריגת האצילות הנשמית לגויה הגדולה, שהוא מחיה אותה, משפר אותה, ומרוממה למעלת החיים העליונים. וכמו שהנשמה האנושית בעצמה נעזבת ונרדפת היא מרוב בני אדם בעצמם, זכיותיה ותביעותיה אינם ניכרות, כמו כן הולך הדבר בכנסת ישראל בעמים, עד יפוח היום, ואור הנשמה יאיר בעולם. אז אור חדש על ציון יאיר.

פסקה קע' | קובץ ז'

קע. הקישור המחשבתי באלהים הוא האושר היותר גדול, התוכן הנותן את המציאות היותר מלאה, בטחו בד' עדי עד כי ביה ד' צור עולמים, ואומה אשר ד' מבטחה, היא קונה את העמדה הנצחית. אבל מחשבה זו אינה ככל המון המחשבות שאדם מצייר אותן רגע ואחר כך הוא עוזבן, כי אם היא שורש כל המחשבות, בסיס כל הרצונות, ומעמד כל האופי היותר עצמי של החושב, עד שכל ארחות חייו, כל תשוקותיו, כל דיעותיו והגיונותיו, כל לבו ובשרו, כל כיסופיו היותר פנימיים, רק אליה הם פונים, ובה הם מתקיימים, שבים ורצים. ואומה שיסוד הקודש הזה הוא המיסד את הווייתה, את תולדתה, את עמקי הגיונותיה, את שירתה, את תקותיה, את יחושה לארצה ולממלכתה, את כל סבל צרותיה, ואת כל ערכיה, בכל החיים, בכל השקפות עולמים, היא האומה המשוגבת, הגבורה מכל עמים אדירי תבל, המובטחה בקיום עדי עד. וזאת היא סגולתה הפנימית של אומת ישראל, שיסוד מחשבתה ומעמק הגיונה הטבעי, התולדתי, מנפש עד בשר, הוא רק התוכן של המחשבה האלהית. ומתוך עומק קישורה בהרעיון האלהי, ומתוך הכשרון העצמי שלה להסתגלות אליו, היא מרגשת בכל פגימה שיפגום מי שהוא בעוצם הטוהר אשר להרעיון, המרום מכל רוממות קדשי קדשים, המתעלה מכל אמת וטוהר, ולא תוכל לסבול שום שמצת עבודה זרה, שום מחשכים של אילו צללי כפירות, ועצם יסוד נשמתה טהור הוא כעצם השמים לטהר, ולא יסבול לקלוט בתוכו שום סיג ודופי. וסגולה איתנה זו, כשם שהיא שרויה בעצם תמותה בכללות האומה כולה וכל דורותיה, מראש ועד סוף, ככה היא מתגלה בנשמות יחידי הסגולה, בכל אחד ואחד לפי כשרונו והכנתו. ויבטחו בכך יודעי שמך כי לא עזבת דורשיך ד'.

בס"ד

ג כסלו תשפד

קובץ ז – קסט-קע; פנקסי ראה א עמ'תקה-תקי (בזמן המלחמה בעזה)/ הרב טאו

פרק קע הוא המשך של הסיום הזה של קסט, שהנשמה, וכנסת ישראל זה הנשמה של האנושות, זה לא דבר רק של עובדה, עובדה קיימת, זה מהות, אלא זה... יבוא זמן, כלומר זה שייך לתהליך הגאולה, תהליך של הדרישה, דרישת ציון ושיבת ציון, של ציונות, משום שבאמת מה שדוחף זה הנשמה שחפצה להתגלות. לזה הרב עובר בפרק הזה. וסיים בכך שהנשמה, כמו שהנשמה "האנושית בעצמה נעזבת ונרדפת היא מרוב בני אדם בעצמם", כמו ישראל בעמים ככה גם כן הנשמה בחיי היחיד, בזה סיימנו בפעם הקודמת. רודפים את היהודים, יש אנטישמיות... "כמו שהנשמה האנושית בעצמה נעזבת ונרדפת היא מרוב בני אדם בעצמם", כלומר שחיים הם חיי... כל מיני ענייני גוף וחומרנות ומטריאליזם ורדיפת תענוגי הגוף וכדומה, אז יוצא שנשמתו נרדפת, נשמתו מקופחת. ככה זה המצב של עם ישראל בעמים. זה מה שהרב אומר ב... לכן הרב אומר, הדוגמא היא לא כמו לב, הלב נותן את החיים, בסדר, אבל הנשמה זה עוד הרבה יותר מאשר חיים, הנשמה יש לה תביעות, יש לה תביעות מוסריות, רוחניות, אידיאליות, מגמה עליונה לחיים שהיא הופכת את כל החיים לאיכות אחרת ולקדש את החיים ולמלא את שאיפותיה ואת מאווייה הפנימית הנשמית שבו. נו, במקום זה אנחנו כרוכים אחרי כל מיני סמים שהם מסיחים דעתנו ומשעבדים אותנו ומובילים אותנו בדרכים לא דרכים.

אז זה בדיוק כמו שישראל בין האומות. "כמו שהנשמה האנושית בעצמה נעזבת ונרדפת היא מרוב בני אדם בעצמם, זכויותיה ותביעותיה אינן ניכרות, כמו כן הולך הדבר בכנסת ישראל בעמים", מה שדוחף אותה ומה שמעמיד אותה ומה שנותן לה את המשמעות ואת הצד האידיאלי האמיתי, שזה אוויר נשימתה וזה מהותה, אנחנו בעצמנו... זה הכוונה שהחטא גורם, שהחומרנות גוברת, והחומרנות גוברת אז האנטישמיות בעולם היא גוברת. כמו שאנחנו מקפחים את נשמתנו, כך עם ישראל וזכויותיו, ואפילו והזכויות היותר מינימליות שלו הן מקופחות והן נשללות, ככה זה הולך "בכנסת ישראל בעמים". זה בדיוק הסיבה לכל האנטישמיות, זה הכול בגלל ש(לא הבנתי כמה מילים). כל העולם סובל מזה ואנחנו סובלים מזה עוד יותר.

המשפט האחרון רק נקרא אולי, רק את השורות האחרונות נקרא: "בערך זה אי אפשר להכניס את העם אשר לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב בכלל האיברים האורגניים של כל האדם", אי אפשר לקרוא לעם ישראל 'לב העמים', כי 'לב העמים' שם אותנו באותו מקום כמו של העמים עם איזה טון מיוחד, עם איזה ניגון מיוחד. אבל זה משהו אחר לגמרי. פה יש משהו של מדרגה מהותית אחרת, שהיא נותנת את החיות, היא נותנת את ההתעלות, היא נותנת את המשמעות הערכית האידיאלית לכל האנושות. "אי אפשר להכניס את העם אשר לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב בכלל האיברים האורגניים של כל האדם", זה השפלה, זה עצמו השפלה נוראה של עם ישראל, לשים אותו במקום של אחד האיברים, אפילו האיבר הכי מרכזי. כי הנושא הוא לא המרכזיות של הקיום הפיזי, אלא הערך האידיאלי, המגמה, ההתעלות. העולם הזה לא נברא בשביל להישאר עולם הזה, אלא בשביל להיות מואר בעולם העליון, בעולם הבא, בתוכן ובערך הנצחי של חיי נצח, וכל החסרונות הן תוצאות של חטאים, גם המוות עצמו. זה מה שהתורה מלמדת אותנו.

"כי אם להעמידו", את העם הזה "אשר לבדד ישכון", "במדרגת האצילות הנשמית לגוויה הגדולה שהוא מחיה אותה, משפר אותה", אז זה לא אותו דבר. נשמה היא נצחית, היא לא חולפת, היא בכלל לא מסוג המציאות הגשמית, אלא יש בכוחה להאיר ולהחיות ולרומם ולקדש גם את התוכן ה... גם את הגוף. אז זה עניינה וזה כל המשמעות וזה נותן את כל הערך האידיאלי לחיים כולם ותקווה לחיים ותקווה לתרבות ותקווה לאנושות. "כי אם להעמידו", להעמיד את הערך הזה של עם ישראל ביחס לעמים, "במדרגת האצילות הנשמית לגוויה הגדולה", זו האנושות כולה, "שהוא מחיה אותה, משפר אותה, ומרוממה למעלת החיים העליונים", לא החיים האלה, חיי הגוף, חיים של גוף עם כל הנטיות הגופניות וחיי השעה והחומרנות ורדיפת המטריאליזם ושכחת הקודש וקיפוח הקודש וקיפוח האפשרות של ההתעלות בכלל, לקבור את החיים בתוך החומר הבהמי, החומרי. "להעמידו", את כל האדם, "במדרגת האצילות", "כל האדם" כלומר האנושות. "להעמידו במדרגת האצילות הנשמית לגוויה הגדולה, שהוא מחיה אותה", עם ישראל, אבל לא רק מחיה את העולם במקומות שהוא, אלא "משפר אותה", את "הגוויה", "ומרוממה", את "הגוויה", "למעלת החיים העליונים", חיים אחרים במהות. "וכמו שהנשמה האנושית בעצמה נעזבת ונרדפת היא מרוב בני האדם בעצמם", אנחנו מקפחים אותה ורודפים אותה

ומתעלמים מצרכיה, מאוויר הנשימה שהיא זקוקה לו... כי ההתעלות היא המהות, היא העצמיות שלה, "זכויותיה ותביעותיה אינם ניכרות", זה לא ניכר בכלל, זה הכול נמצא.. נמצא בתורה, במקורות, באיזה מקום, באיזה פינה, אבל היא פינה דחוקה ונהדפת ולא אקטואלית ולא עומדת על הפרק ולא זה החיים ולא סביב זה הולכים החיים, מסתובבים החיים. "כמו כן הולך הדבר בכנסת ישראל בעמים".

"זכויותיה ותביעותיה אינם ניכרות", ולהפך, בכל מקום שאנחנו עוד יותר שוקעים ומועלים בתפקידנו האנושי, אז האנטישמיות גוברת ותובעת מאיתנו לא.. היא תובעת מאיתנו.. היא מקפחת ורודפת, אבל הכול בגלל שהיא בעצם זקוקה לעילוי שאנחנו לא נותנים לה. אנחנו לא נותנים לה את.. זה המשמעות של החוק הזה, שכל פעם שאנחנו את עצמנו מקפחים אז האנטישמיות הולכת וגוברת. וכמה שזה יותר אקטואלי ויותר דרוש ויותר מוכרח להיות ועומד על הפרק, אז החריפות של שנאת ישראל אלינו נהיית יותר גדולה. לפעמים יש דבר כזה בפדגוגיה, יש ילדים שמתמרדים נגד ההורים בגלל שההורים לא נותנים לילדים מה שהם אמורים לתת להם. זה חוק פסיכולוגי. "זכויותיה ותביעותיה אינם ניכרות, כמו כן הולך הדבר בכנסת ישראל בעמים, עד יפוח היום ואור הנשמה יאיר בעולם. אז אור חדש על ציון יאיר", ולא נהיה באותן המצוקות שאנחנו מסתבכים בהן בשלב הראשון.

כמובן, כל אחד מאיתנו יודע את פרק מד של אורות התחיה, ששני שלבים יש לגאולה, ובפרק הראשון זה הבניין החומרי המעשי, נכון? דיברנו על זה כבר בכל מיני הקשרים. ובברכות, בשמונה עשרה, יש את "ראה נא", שרש"י לא מסביר את זה על הגאולה, אבל 'בעלי' העבודה, כך מכונים מקובלים הקדמונים, יש על זה פרק במוסר הקודש שנקרא 'בעלי' העבודה, ושם מפורש שהפרק הראשון הוא פרק של גאולה.. "ראה נא בעונינו" זה שלב בגאולה, לא הגאולה מהצרות... כל פעם שיש צרות וחיכוכים בגלות אז היציאה מזה.. בתוך הגלות, ההישארות בתוך הגלות, זה נקרא "גאלנו", רש"י אומר שזה היציאה, שהברכה הזו לא מדברת על הגאולה העתידה, שזה הברכות הבאות בסוף, "את צמח דוד", "ולירושלים עירך", אבל פה זה מדבר, אומר רש"י, זה הצרות שיש כל פעם רדיפות, כל פעם הישועה שיש לנו מזה, נוסעים מהפוגרומים ברוסיה ועוברים לאמריקה, זה נקרא "ראה נא בעונינו וגאלנו גאולה שלמה", זה גאולה מקומית של איזה הצלה מקומית. כך רש"י מסביר את "ראה נא" במגילה, בסוגייה של הפירוש על ברכות שמונה עשרה.

אבל בעל 'עבודת הקודש', רבי מאיר איבן גבאי, מהמקובלים, מביא את המקובלים הקדמונים 'בעלי' העבודה, שהברכה הזו היא כן מדברת על הגאולה העתידה. רש"י דחוק לכאורה, בגלל שכתוב שם שלוש פעמים המילה "גאולה". "גאלנו גאולה שלמה.. גואל ישראל", וזה לא מדבר על הגאולה. טוב. רש"י אומר, רש"י כבודו במקומו מונח, אבל יש כנראה מי שחולק, וזה 'בעלי' העבודה, בספר 'עבודת הקודש' זה מובא. לכן זה נקרא 'עבודת הקודש' כנראה, זה עבודה שהיא פועלת במציאות. על זה יש פרק במוסר הקודש שמדבר על זה, אבל זו לא הנקודה שלנו. רציתי רק להגיד, שהוא אומר שהגאולה היא בשני פרקים – הפרק הראשון זה "ראה נא" ואח"כ הפרק השני של הגאולה.. זה שתי תקופות, שתי עובדות, קודם כל הגאולה הפיזית, וזה לא סופי וזה לא.. לא הכוונה שזה לא סופי, הכוונה שזה לא שלם, לא מגיע לשלמות הקיבוץ גלויות, ואח"כ יש את הגאולה הרוחנית, הגאולה הרוחנית שהיא כוללת את ההגעה לשלמות חיי העם על כל חלקיו, לא קרוב לרוב אלא הרוב ורובו ככולו או כולו ממש, וזה השלב השני וזה "תקע בשופר גדול".

הברכה הראשונה זה גאולת הגוף, הגאולה החומרית, והגאולה הרוחנית והמשלימה גם את החומרית, עד שזה רוב העם וכל העם אח"כ, זה ב"תקע בשופר גדול", ולכן זה נקרא "גדול", כי "גדול" פירוש הדבר שזה לא רק גדול במובן הזה של תקומה של האומה, אלא זה מאחד את הצד הרוחני והצד המעשי ביחד. הארת עוה"ב בעוה"ז. וזה הגדלות שבעולם, כשהמציאות מגיעה לזה שהערך הרוחני מופיע והוא מחיה והוא תופס את המקום המרכזי והעיקרי, קודש הקודשים שמחיה גם את החול, שמקדש גם את הגוף, גם את החומר. ואז כתוב "קבצנו יחד". "יחד" הכוונה שכל האומה, על כל חלקיה. ושם גם מוזכר, בסוף, "מקבץ נדחי עמו ישראל". ב"ראה נא" העם לא מוזכר, כי אנחנו עוד לא עם, רוב העם לא נמצא בארץ, אז זה באמת עדיין רק השלב הראשון, והשלב השני הוא השלב המשלים.

בכל אופן, העניין הזה היסודי שהרב מדבר עליו כל הזמן, של גאולה שהולכת בדרך הטבע, קודם כל הצד הגשמי, אח"כ הצד הרוחני יופיע, הכוונה שהוא גם בסוף מרומם גם את הצד החומרי, שהוא יצא מהמטריאליזם המוגבל והוא הופך להיות גם הוא עבד ה' ופועל את המגמה ומתקדש החומר והגוף וכל העניינים המדיניים והחברתיים והחומריים ומה שהעם זקוק. נו זה מאוד נראה אני חושב.. לפי מה

שאנחנו כל הזמן לומדים ומה שהרב מלמד אותנו. אז צריך לשאול, למה יש באמצע שתי ברכות, יש על זה כל מיני דרושים, אבל לא משנה.. לא את זה אני רוצה להגיד, רק על עצם הדבר הזה של שני השלבים האלה. אז הרב מדבר על זה מכל מיני פנים, כל מיני אופנים.

בשלב הראשון עדיין הנשמה מקופחת. השלב הראשון זה שעם ישראל לכאורה ככל העמים והוא מתחזק והוא הופך להיות מדינה מתועשת ומסודרת ועובדת, יציבה, לא תלויה באיזה תרומות של אומות העולם כמו בהתחלה, אלא עומדת על הרגליים. אני לא צריך להגיד לכם, אנחנו מדינה מפותחת, מתועשת וכדומה, ויש לנו את כל השירותים וכל מה שהמטריאליזם השולט בעולם דורש, אנחנו בשורה הראשונה, כמו שאומרים. אבל רוב העם עדיין נמצא בגלות, והצד הרוחני הוא מקופח. דיברנו על הקיפוח של הצד הרוחני, הוא בהחלט מקופח לעומת מה שנשמתנו תובעת ומה שבעצם העולם תובע מאיתנו. זה שהוא מתייחס אלינו בצורה כזו.. אמרנו דוגמא, שיש ילד שמורד באבא שלו ובאמא שלו, הוא כ"כ רוצה אותם אבל הם לא ממלאים את תפקידם אז הוא הופך להיות בלתי נסבל.. אני רק אומר את זה בתור פרנציפ, עיקרון שנמצא במציאות. וככה זה, כשאנחנו לוחמים נגד עצמנו, נגד נשמתנו, אז גם העולם נגד. כל פעם האנטישמיות גוברת.

השאיפות של הנשמה הן הרבה יותר גבוהות מאשר השאיפות המעשיות, החומריות. המעשיות והחומריות יכולות להיות ויש קיפוח טוטאלי של הצד הנשמתי עד שגם יש טענה שהצד הזה, העקרונות החומריים והחיצוניים והכלכליים והאנושיים, הם שולטים והם.. ויש מלחמה על זה שזה יישאר ככה ושלא יבוא.. אפילו זה דוחה את הדמוקרטיה, לא צריך לספר לכם, זה דוחה הכול, כי זה הקיום, יש פה עמדה, דעה.. אנחנו בנינו את הגוף הזה ועשינו אותו ו.. למה יצאנו? בשביל להציל את עם ישראל מרודפיו. היו פוגרומים ברוסיה ואף אחד לא הגן עלינו, והצאר השתמש בזה והמשרה, אפילו שיצאנו ללחום נגד הפורעים אז המשטרה הייתה נגדנו ולא ייתכן שאסור לך ל... המשטר היה מעוניין בפוגרומים האלה. טוב, כל הדברים האלה ידועים.

עכשיו כבר למדנו פעם, זה קצת דברים ארוכים ואני לא רוצה.. אבל למדנו על הפרסא, מי שזוכר את הפרק, בעמ' קמז נדמה לי באורות הקודש חלק א, נכון. בערך קמז. ותמיד אני אומר את הדוגמא, הקב"ה סידר את העולם ככה שצמיחה הולכת מלמטה למעלה. ילד שנולד, נכון שהנשמה קודמת והנשמה מחיה אותו והנשמה יש לה את המטרות שלה ואת השאיפות שלה ואת התפקיד והיעוד שלה, אבל הילד לא יודע מזה כלום. הוא לא יודע מזה כלום, ואתה יכול לשאול אז למה הקב"ה סידר ככה, הוא מבזבז המון זמן, ביטול תורה וכו', שוכב בעריסה... הקב"ה היה יכול לסדר שלפחות השכל כן יהיה מוכן.. בסדר שהגוף צריך לצמוח, אבל שהשכל בינתיים יהיה.. אנחנו לא רגילים אז זה נשמע מצחיק קצת, אבל הקב"ה גם יכול לסדר שהשכל כן יהיה מפותח והגוף הולך לאט לאט ובינתיים אפשר ללמוד את כל הש"ס ואת כל המשניות בעריסה גם כן, ואין שום סיבה למה לא, זה בזבז וביטול תורה, זה לא הכרחי שזה יהיה ככה דווקא. למה הצד הרוחני כ"כ מתאחר לבוא... בסופו של דבר מי דוחף את כל התהליך הזה? הנשמה, הנשמה שהיא יש לה את העולמות העליונים האידיאליים שלה, שהיא שואפת אליהם וחותרת אליהם ובשבילם היא יורדת לעולם הזה. ועוברות שנים והגוף בכלל לא שמה ו... אלא יש איזה סיבה הגיונית, אפשר לתפוס את זה, שהגוף צריך להתפתח באופן.. בלי שהדאגות הרוחניות יפריעו אותו. נקרא לזה ככה בשפה מודרנית.

הדאגות הרוחניות.. אם הוא היה דואג על זה.. שייך ללימוד ולרוחניות ולמצוות ולתורה ולכו' זה כרוך עם מאמצים ועם השקעה.. ההתפתחות הטובה לגוף זה שהוא יתפתח ללא עצבנות, שהוא לא ידע ממשוה אחר אלא שהוא כולו שמה. נכון? ממוקד. אז אפשר להבין את זה באופן.. אפשר ללמוד מזה. אם הגאולה הולכת בצמיחה, "איש צמח מתחתיו יצמח", הצמיחה היא מלמטה למעלה, וגאולה בדרך הטבע הולכת קמעא קמעא, למה זה ככה? כנראה שבשביל שהצד המעשי והחומרי יתפתח וישב ויתפוס את מקומו באופן האיתן והמבוצר והיכול אח"כ למלא את תפקידו להיות הבסיס הארצי החומרי של שאיפות רוחניות מאוד גבוהות ומאוד אידיאליות, שהן יכולות לגרום לקיפוח לגמרי של כל צורכי הגוף, בגלל שהרוחניות המיועדת והנשואת על ידי הנשמה היא כ"כ גדולה וכ"כ עזה והיא נצחית וזה זמני והגוף זמני וזה בכלל לא פרופורציה, והתביעה יכולה להיות כ"כ חזקה שכשהצד הרוחני הוא יופיע הגוף יתמוטט, הוא בכלל יהיה מקופח עד כדי שאיש לא ישים עליו לב בכלל. טוב, אז הגוף צריך להתפתח כנראה בלי הפרעה. אז הרב מדבר על זה. והשלב הראשון הוא שהגוף.. לא שאין.. יש גם יהודים דתיים ויש גם מושגים לא כ"כ תובעניים ולא כ"כ מחויבים, העבודה המעשית, מבחינה כלכלית, אני מדבר

עכשיו על השלב הראשון של הגאולה, מבחינה כלכלית, מבחינה ביטחונית, מבחינת פיתוח הארץ, חקלאות.. כל התפקידים מה שצריך בשביל להתקיים בתור עם בעולם הזה. אבל זה לא רק זה, זה בשביל להיות.. כשהצד הרוחני יבוא, אם הוא לא יבוא על בסיס מאוד מושרש ומאוד איתן ומאוד שכבר אי אפשר להזיז אותו ממקומו באופן שהסערות הרוחניות יקפחו אותו לחלוטין והוא יישאר ללא תשומת לב ויתנון, אז בא השלב הרוחני, יבוא שלב של גאולה.. רוחניות של... התביעה הנשמית בעתות הגאולה, בשלב הגאולה הרוחנית יהיו עצומות, וזה יכול להסב את כל המרכז לשמה ואף אחד לא ישים לב יותר..

איך הרב אומר, כולם מכירים את האיגרת, אני רק משתמש בזה בתור דוגמא, למה לא להקים כפר, יישוב של חסידים, כי חסידים הם אנשים שמתפללים בהתלהבות וקובעים עתים לתורה וצדיקים, למה שלא יהיו יישובים כאלה, בוא נקים יישוב כזה, משהו כותב לרב. והוא מערער על זה והוא אומר, הם עם נטיות רוחניות כאלה עד שזה לא יעזור, כדי להפריח את השממה של הצד החומרי של עם ישראל, שבמשך הגלות הרי בכלל לא ניהלנו מדינה ולא ניהלנו חיים ברמה של חומריות של כלל, של אומה, אי אפשר להפקיד את זה בידיהם כי הנטיות שלהם לא מתאימות לזה. טוב, אנחנו מבינים שהחומריות צריכה להתפתח בצורה שאין מה שמפריע לה, אין מה ש.. בלי הטרה כל הזמן של דברים אחרים. אפשר להבין את זה.

כן, אבל בא שלב, סוף סוף אנחנו נמצאים בתהליך של גאולה, והנשמה דוחפת, היא דוחפת בעצם את כל המפעל הזה, את כל הצמיחה הזאת, היא דוחפת והיא יושבת בסתר ומפעילה דברים שהם לגמרי מטריאליזם, אפילו מגיע עד אתאיזם ומגיע בסוף ל.. הסוף של המטריאליזם והאתאיזם בסוף מסתיים בסקפטיציזם, עד שאין שום ערכים ודאיים, הכול מסופק, ספקנות. זה תהליך שכולם יודעים את זה. אז בסוף בסקפטיציזם הכול טובע בים של חומרנות כי אין שום תביעה רוחנית בטוחה ועומדת, הצד החומרי.. איך הרב אומר, על זה אומות נעלמות, מעצמות בעולם שוקעות, יש את התיאורים, יש על זה ספרות בלועזית, 'דה קליים' אן דה פול אופ זה רומן אמפייר'. איי קלודייס. ספר מפורסם שכל אזרח בעולם יודע אותו וקרא אותו, איך הפכה רומא.. נגמרה כל השלטון וכל המעצמה הזאת והשלטון העולמי שלה וכל הנחלת תרבות יוון דרכה, בסוף הכול טבע בים של חומרנות.

ככה גם ביזנטין וככה גם בלשצר, יושב במשתה, כולם שיכורים.. מה קורה באותו זמן, מופיעה היד שכותבת על הקיר: "מנא מנא תקל ופרסין", ואף אחד לא מבין את זה מה כתוב שם, כולם שיכורים ואף אחד לא.. מביאים את כל החכמים וכל המכשפים של בבל ואף אחד לא מבין, הוא היה בטוח שהגאולה כבר לא תהיה... אומנם הם העריצו את ירמיהו, לא פגעו בירמיהו כשהחריבו את המקדש, וירמיהו אמר שבעים שנה ונגמרו שבעים שנה, טעו בחשבון, חשבו שהשבעים שנה נגמרו ובבל לא נפלה, ולכן הוציאו את כלי המקדש, שתו לשוכרה עם כל הכלים היקרים והיה שמחה וששון, והוא לא יודע שבאותו זמן.. חומרנות היא כובשת והיא גם מסיחה את הדעת, והוא לא יודע שבאותו זמן שהוא פה משתכר אז במקום אחר של הארמון שלו כבר האויב.. כבר פרס שורפת את הבניין. פה הבניין כבר הולך ונשרף ובצד הזה.. כתוב שבאותו לילה נפלה בבל. איך באותו לילה? זה לא שמטוסים הגיעו.. אז לא היו מטוסים ולא היה טילים למרחק, אלא פירוש הדבר שהם כבר היו שמה. אם באותו לילה נפלה בבל, אז פירוש הדבר שהם כבר היו פה, כמה מטרים, אלא שהוא ברוב שיכרותו וההישגים שלו והפריחה שלו, של בבל, שיא בבל, אז כבר אפילו השמירה, אפילו השומרים לא הודיעו לו, כולם נרדמו וכולם.. זה דניאל פרק ה, תסתכלו שמה, הכול כתוב שם שחור על גבי לבן, איך שהחומריות היתירה משכחת אח"כ.. עד שהביטחון הולך ונעלם.

ככה הסוף של כל המעצמות. מי שקצת יודע היסטוריה יודע שעל זה.. זה כתוב באורות גם כן, והרב לא חידש את זה, זו ידיעה שכל העולם יודע אותה. פרק ו של אורות: "מפני הנטייה החומרית היתירה שאבדה את שיווי המשקל לעומת הנטייה הרוחנית, הולכים עמים וכלים. בישראל שיווי המשקל חקוק בעצם טבעו", יש לנו סגולה, סגולת ישראל, "אומנם זה רק לעניין זה שלא תישאר מחלת הנטייה היתירה קבועה באופן שאין לה רפואה", זה הכוונה. זה נצחיות, כלומר הסגולה בסוף תתעורר ועם ישראל לא יעלם ולא יאבד ושום דבר לא יכול לכלות אותו. "אבל פגיעה מפני הנטייה היתירה", נטייה חומרית יתירה על חשבון הרוחניות, "פוגעת בישראל, ועוד ביותר פוגעת בו משאר האומות", למה? "מפני חריפות האופי שלו". מה זה "חריפות האופי שלו"? אפשר להגיד, היהודים הם קיצוניים, כל דבר זה קיצוני אצלם עד הסוף, הם תמיד בשפיץ של כל אידיאולוגיה. אם האידיאולוגיה היא חומרנית עכשיו, אז

הם בראש הפוסט מודרנה ובראש כל הדברים, לא משנה מה, מה שבמודה, הלהיט האחרון, אם הם מתמסרים לזה הם יהיו בשפיץ. אפשר גם להגיד שהחריפות, הכוונה הרגישות, הרגישות בנושא הזה. אצלנו היא הרבה יותר גבוהה מאשר אצל אומות העולם, עד שנטייה חומרית יתירה פוגעת בנו עוד הרבה יותר ממה שזה פוגע בהם. שני הדברים יכולים להיות נכונים. אח"כ הוא מסביר איך האליליות פגעה בנו, איך זה גרם לחורבן וכו'. הפרק הזה ארוך, כולנו יודעים אותו, לא באתי לחדש אותו. פרק ו סעיף ד.

זה ביחס לירידה. אבל אנחנו זוכרים שבעליה של גאולה בדרך הטבע אז השלב הראשון זה גאולת הגוף, החומר, הצד החומרי, ואח"כ השלב השני זה השלב הרוחני. המעבר הוא לא קל. אני חושב תמיד שהתפילה, יש תפילה בברכות, יש על זה כמה וכמה פירושים ויש לי עוד פירוש. "הושע ה' את עמך", כתוב שכשאתם נמצאים במקום סכנה והוא לא יכול להתפלל, אז לפחות שיגיד תפילה קצרה: "הושע ה' את עמך את שארית ישראל, בכל פרשת העיבור יהיו צרכיהם לפניך". מה זה "פרשת העיבור" יש לזה כמה פירושים בגמרא. אני אומר שיש עוד פירוש. כשאני עובר ליד הכותל, אני גר לא רחוק מהכותל, אז כל פעם אתה עובר ליד הכותל, מה סתם לעבור, אפילו אם אתה רואה... לא בכותל ממש, אבל במקום שמשם רואים את הכותל, אז מה סתם לעבור ולא להגיד כלום, אז אני אומר את התפילה הקצרה הזאת: "הושע ה' את עמך את שארית ישראל בכל פרשת העיבור יהיו צרכיהם לפניך". אז "עיבור" זה מעבר, מעבר מהשלב הראשון לשלב השני, מהגוף הלאומי לנשמה הלאומית שעתידה להופיע. המעבר הזה לא מעבר קל, זה מעבר מזעזע וכואב, עד שאתה חושב שכבר מי יודע לאן הגענו ויש גם אינטראקציה עם אומות העולם שגם לוקחים את חלקם בזה, והם פוגעים בנו ומתנכלים יותר ויותר והאנטישמיות גוברת.. אבל זה גם "עיבור", זה היריון. "בכל פרשת העיבור", חבלי משיח, משהו צומח פה, משהו פנימי שצריך להיוולד. לפעמים פרשת העיבור זה לא קל. אתם כבר כולם יש לכם ילדים אז אתם יודעים שתקופת העיבור זה לא פשוט, יכול להיות.. ואצל עם שלם זה יכול להיות שלב עם ייסורים.

יש לרב פרק ב-יג, מה שפעם היה נקרא פנקס יג, והיום זה נמצא בפנקסי הראיה א, דברים שהרב כתב בירושלים בשנים האחרונות. הם כותבים, לא יודע מאיפה לקחו את זה, ב-תרצג. תרצג עד תרצה, שאז הרב נפטר. זה היה סוף תקופת ירושלים. אז זה דברים נפלאים מאוד, זה נדפס פה במהדורת קר"ג, קבצי רמת גן אני קורא לה, מה שהם הדפיסו, ואח"כ בפנקסי ראיה א זה מופיע גם כן. הם קוראים לזה פנקס ירושלים. טוב. אולי כדאי לקרוא את הכול, אבל זה ארוך מאוד. אז יש פה שישה סעיפים, בפנקסי ראיה א זה בעמ' רעה, הם כותבים ערה. יש פה קצת צילומים, למדנו את זה אתמול עם כמה אנשים. אע"פ שצריך את זה לאט לאט כדי שיהיה מובן הדבר. לא, זה ב-תקה, זה נקרא פנקס יא, בסוגריים פנקס לג. צריך לדעת שבשביל להבין את זה באמת צריך לקרוא מהתחלה. זה נראה כמו קטעים בלתי תלויים אחד בשני, אבל הם ממש בנויים אחד על השני. הם ממש הקדמה למה שאנחנו רוצים להסביר. זה בנוי, בנוי אחד על גבי השני, זה לא נכתב ככה כל פעם כמו שמונה קבצים.. יש שם גם כן סוגיות, אבל יש שם גם דברים שהרב כל פעם כתב כמו יומן, כל פעם הפרי של אותו יום. רבינו היה אומר, שאחרי התפילה של שחרית הרב היה מתיישב וכותב כמה פסקאות. זה דברים שהוא.. שנוצרו תוך כדי.. מתוך התפילה. אבל פה זה ממש מאמר אחד. כן. זה קשור עם מה שאמרנו שהגאולה הולכת בשתי תקופות, קודם כל הבניין החומרי ואח"כ הרוחני. הגופני והנשמתי, איך שנקרא לזה. ויש לזה.. אפשר להבין גם למה זה ככה, זה צריך להיות ככה. אם זה הולך בדרך הטבע. בדרך נס הכול יכול להיות גם בבת אחת.

הפרקים שאנחנו לא קוראים אותם אבל הם שייכים מאוד לזה, אני רק אסכם אותם, שם מדובר על מה נשמטנו מבקשת, מה הכמיהה הנשמטית של ישראל. זה בצורה מאוד בנויה באופן מופלא מאוד, אבל צריך לדעת שבזמן התקופה שהגאולה הולכת ונמשכת, פירוש הדבר שאותו הצד הגדול הוא דורש את הופעתו המלאה. הצד הגדול הנשמתי. וגם כאשר התקופה הראשונה פועלת ומופיעה, והחומרנות וההתעניינות בחומרנות וההתעלמות מהצד הרוחני הם מאפיינים, גם אז הנשמה הרוחנית, אבל היא הרוחנית הכללית של כל הבניין, של כל העתיד להופיע, היא הדוחפת והיא מצמיחה והיא נותנת את כל כוח החיים.. גם התינוק הקטן שהוא רק אוכל ושותה ועוסק בדברים מאוד זעירים וילדותיים.. אבל מי מחיה אותו? אותה נשמה, אותה נשמה עם כל הרוחניות והספרות הרוחניות שלה והשאיפות שלה והתפיסות שלה והמאויים שלה, זה מה ש.. הוא לא יודע מכלום, הוא לא יודע מה נעשה אתו, הוא לא יודע מה דוחף אותו, והוא מתפתח באופן טבעי, הגוף הנפש...

הציונות, כל אחד יודע, הציונות באופן פרקטי מעשי היא צמחה מתוך הייסורים של הגלות, הפוגרומים ברוסיה והמצוקה, ואנשים החליטו שהם צריכים לקחת את העניינים לידיים ואי אפשר להישאר ככה, והעם הזה הוא כ"כ סובל וכ"כ נרדף וכ"כ חסר יכולת להגן על עצמו, אז מזה נולדה, כידוע, הציונות החילונית, לדאוג לעם הנרדף, מקלט בטוח לעם הנרדף. הרב כתב את זה, כשבשנת תרצג רבותיי לא היה הרבה בארץ, היה סה"כ יישוב קטנטן והרבה לא האמינו בכלל שזה יצא מזה משהו, שזה ניסיון אבסורדי לעקור את היהודים ולהביא אותם לארץ ולבנות להם מדינה, שזה הכול חלומות. בכל זאת היה מי שהאמין בזה, מי שהתעורר לזה והתמסר לזה ומסר את הנפש וזה הלך ופעל פעולה מאוד רצינית שאנחנו נמצאים בעיצומה. אבל הרב נמצא שם והוא גם איכפת לו מכל היישוב, וזה כבר אחרי תרפט, אחרי מאורעות תרפט וחברון והרב התעלף כשהוא שמע שבחברון.. המצב שם, והרב כתב ככה.. אני קורא את ז. עד ז מדובר בעצם באיזה ספרה נמצאת הנשמה, מהי הקונספציה הנשמית שלנו, מה היא חושבת, מה המושגים שלה ומה הערכים שלה ומה המאויים שלה. ועכשיו אנחנו פתאום נוחתים פה בריאליה של מה שבפועל נמצא בארץ –

"מגמתנו היא תמיד מכוונת", אומר הרב, אבל אני בכוונה אומר, לא שהוא לא היה מעורה בצד המעשי, הוא ביטל את תורתו ואפילו את הכתיבה הרוחנית.. היו מי שאמרו, רבינו היה אומר ואני אומר את זה תמיד, רק שתבינו שהרב מסר את נפשו בעניין הזה.. אנשים אמרו, ר' דוד היה אומר, כל מה שהרב כתב ביפו זה דברים עמוקים וחדושים נפלאים וסודות עמוקים בתורה ובהבנת הגאולה ובהבנת עם ישראל ובהבנת ההנהגה האלוקית בכל העולמות. אבל זה הכול ביפו. כל מה שהוא כתב בירושלים, אחרי מלחמת העולם הראשונה הוא עבר לירושלים, כידוע, זה ספיחים של יפו. ככה ר' דוד אמר. זה הכול ספיחים של יפו, בעצם כל הגרעינים נמצאים שמה.. הרצי"ה היה אומר על הרב פוסובסקי, שהוא היה תלמיד חכם גדול, עצום, והוא.. הרצי"ה אמר לנו פעם, הוא לא היה בא לרב. היה מגדולי מעריציו של הרב, והוא לא בא אליו. הייתה לו קפידא אידיאלית על הרב. מה זה קפידא אידיאלית? היה לו קפידא שאדם גדול כזה, עם כזה כוח של יצירה וכ"כ נפלאות כאלה, גם בנסתר וגם באמונה בנגלה וגם בהלכה וגם בכל התחומים וגם במוסר ומה לא, ואדם כזה הוא מתעסק עם רבנות ראשית, עם הבית דין, עם עגונות וגיטין ומתעסק עם חילול שבת של המפעל הזה ושל המפעל הזה וכותב... ועוד יצאו לאור כל המחאות של הרב על כל מה שלא היה בסדר. הוא אומר, מה זה, זה הוא היה צריך לעשות, זה כל רב היה יכול לעשות את כל הדברים האלה. מה שהוא היה יכול לעשות.. מה שהיה ביפו, היה צריך לשבת ולהתבודד, להיות נבדל מכל המציאות ולהמשיך את היצירה שלו.

ר' שמואל אמר לי פעם, זה האח הצעיר ביותר, שנכנס לרב לפני פטירתו, בקרית משה אני חושב, בבית המרגוע שמה, והוא נכנס לרב והרב בכה. הוא אומר לו, אחי למה אתה בוכה. הוא אומר, משום שאני מרגיש שיש לי עוד כ"כ הרבה לתת וליצור ולחדש והזמן נגמר, הכוחות הולכים. ועל זה יושב ובוכה. הרב פוסובסקי הוא לא בא אליו בגלל הדבר הזה. הרב, לא שקרה לו משהו שהוא לא שם לב, אלא הוא מנמק באיגרות, תקראו בכמה מקומות, שהוא חייב לטפל בדברים המעשיים ואת כל הקשיים האלה של ההתחלה וכל החשבונות וכל ה.. לסבול עם עם ישראל ולהניח יסודות של רבנות ושל רבנות מרכזית ושל בתי דינים, וגם כל המחאות שלו.. המחאות עוד לא נדפסו אבל עוד יצא הספר, חושבים שהרב רק עסק בדברים הרוחניים האידיאליים, אבל הפעילות הרבנית שלו והתביעה והעמידה על כל קוצו של.. יש על זה תיעוד רחב מאוד, זה יצא לאור בעז"ה, לא משנה עכשיו.

מה אני רוצה להגיד, הרב היה עם היישוב, עם הצמיחה של היישוב בהתחלתו, עם כל הצרות שלו ועם כל ה.. זה היה סמוך ל-תרפט מה שכתוב פה, וכולם חשבו שזה הסוף תרפט, משום שצבא לא היה לנו, לא אצ"ל ולא לח"י ולא צבא ושום דבר והמנהיגים לא היו פה, היו בדיוק בלונדון, והיישוב היה בלי הגנה. אבל הרב היה עם היישוב וזעק את זעקותיו וכואב את כאבו, והוא צריך להיות שם, את זה הוא צריך ללוות והוא צריך לשמור על זה שזה לא יאבד. אבל הייתה לו גם הראיה הכללית וזה מה שבא פה לידי ביטוי. זה שנתיים לפני שהוא.. הפנקס הזה נגמר, ככה לפי מה שכתוב, תרצג, הרב נפטר שנתיים אחרי זה. מה כתוב פה –

"מגמתנו היא תמיד מכוונת, לא רק להיגאל מתוך מצרים", אני אומר שהיה צריך לקרוא את זה מהתחלה בשביל להבין מה הנשמה.. כל הפרקים הראשונים זה הנשמה מדברת, מה שהיא חולמת, מה שהיא שואפת, מה שהיא תובעת, מה ש.. עכשיו אנחנו בריאליה הארצית, המעשית. "מגמתנו היא תמיד מכוונת, לא רק להיגאל מתוך מצרים", זה ההפך של התנועה הציונית, אתם מבינים את זה? "לא רק

להיגאל מתוך מצרים, לא אך להתרפאות ממכות ולהינצל ממדוויים, לא רק לצאת ממסגרות העוני", כי אי אפשר לתאר את העוני שהיה פה, לא היה כלום, לא היה שום דבר, ההסתפקות הייתה במועט, כולנו היינו קבוצים פה וחיינו על התרומות מאמריקה. "לא רק לצאת ממסגרות העוני וממחשכי העיוורון, לא, השקיקה השלילית לבדה היא מדכאה את הנפש ואינה נותנת סיפוק לחיים", הוא כותב את זה בצורה ספרותית. "לא בשביל כך יצרנו יוצר כל, הטוב והמטיב, אב הרחום, מקור כל החסד, כל האהבה, וכל הרחמים".

"רק הננו שואפים להיות מלאים גדלות", אנחנו.. נכון שזה המצב שלנו, כל אחד יודע, כולנו יודעים שזה המצב, כשהוא כתב את זה, וגם עכשיו, וזה "רק הננו שואפים להיות מלאים גדלות, עושר גדול בנשמה, חיים רעננים מלאים זוהרה. בכל פינות שאנו פונים", זה הנשמה מדברת, הרב הוא שופר לנשמה. "עדן ועונג אין קץ, בכל נשימה שאנו נושמים", זה המצב ש.. זה מה שנשמתנו מבקשת, זה עם ישראל, זה כנסת ישראל. "עדנת אין די, ממקור חיי כל העולמים. אליך רק אליך, ה', רק לגודלך אדרוש, אחיל ואצפה. ולא רץ ישראל הננו באים, ולגאולה אנו מייחלים, ולפדות נשמה אנו עורגים. לא להינצל מכבלי הגלות, לא להימלט מכיעורי מכאוביה המנבלים, לא, ליותר מזה באין ערוך, לשם החשפת האורה כולה", "אורה" זו תורה. "לשם הזרמת זרמי חיי עד ממקור קוה"ק", "קוה"ק" זה לא רק שהנשמה, שהרוחניות קדושה, אלא שגם הגוף קדוש, גם החול מתקדש. זה נקרא קוה"ק, כך הרב מסביר במקום אחר, בכמה מקומות אחרים. "ממקור ישראל", המקור של ישראל זה קוה"ק, זה הנשמה של ישראל. "ממקור נשמתו העליונה, ממקור אהבת עונג צור עולמים אשר מאיר הוא לנו בקרני הוד ארץ חמדה, ארץ הקודש, ארץ החיים וארץ האורה", לזה אנחנו מייחלים, בשביל זה אנחנו קיימים, בשביל זה אנחנו סובלים, זה ה.. רק זה המטרה שלנו.

"נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה', ליבי ובשרי ירננו אל א-ל חיי", הקודש והחול, כל הקומה. "אשרינו, ברוכים אנו ומאושרים אושר עולמים וגאון נצח נצחים, אשריך ישראל, מי כמוך עם נושע בה", אשריך ישראל, אשריך, אשריך". זה הפסוק האחרון שמשא רבינו אומר בסוף זאת הברכה, המילים האחרונות שמשא רבינו אומר לעם ישראל לפני פרידתו. אחרי זה הוא כבר לא מדבר עם עם ישראל, אחרי זה התורה מספרת עוד כמה דברים, אבל הדיבור שלו, הדרשה שהתחילה ב"ואלה הדברים אשר דיבר משה" בתחילת דברים, פה זה המילים האחרונות: "אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה", זה הפסוק האחרון. וזה על סף הכניסה לארץ ישראל, ובשביל זה אנחנו צריכים להיכנס לארץ הקודש. "מי כמוך עם נושע בה" זה בדיוק ה.. יש בזוהר על שני הפסוקים האלה: "מי כמוך באלים ה'" ו"אשריך ישראל מי כמוך". כן, זה שייך לעניין היותר פנימי ועליון, זה באידרא קדישא. "אשריך ישראל, אשריך אשריך".

ומה בא עכשיו? "כל מחשבה, יש בה הרבה שכבות", שימו לב מה שכתוב פה, סוד גדול כתוב פה. "כל מחשבה, יש בה הרבה שכבות, ושדרות, זו למעלה מזו. רק שדרה אחת מתגלה היא בקליטת ההכרה, ועל ידה אנו יודעים מה שאנו חושבים". שיעור בפסיכולוגיה. "אבל הרבה שדרות הן טמונות באותה המחשבה עצמה", הרב לא מדבר על מחשבות קטנות, הוא מדבר על מחשבות של דרגות ההתפתחות של הקמעא קמעא, של צמיחת הישועה. הוא מדבר על הילד הקטן שעכשיו הוא יונק וזה מה שהוא יודע וזה מה שמעניין אותו, אבל מה מניע אותו, מה מחיה אותו, זה לא מה שהוא תופס, אלא זה מעבר לזה, נכון? וגם אח"כ כשיגדל יותר. כל מה שהוא חושב.. הוא לא מכיר את עצמו. "רק שדרה אחת מתגלה בקליטת ההכרה, ועל ידה אנו יודעים מה שאנו חושבים", אבל השדרות הפנימיות העליונות, תקרא לזה תת הכרה, תקרא לזה על הכרה, זה מה שבאמת מניע את כל התהליך, זה מה שמוביל את כל החיים.

"אבל הרבה שדרות הן טמונות באותה מחשבה עצמה מתחת לכוח ההכרה, וכל עצמותינו", העצמיות שלנו, המהות שלנו, הנשמתיות שלנו, מה שנותן לנו את הכוח ואת הקיום ואת הדחיפה קדימה, בתוך תהליך הצמיחה האיטית שעכשיו בפועל הוא יודע רק את המצב החומרי ותו לא. "כל עצמותינו היא חדורה בהן", היא חדורה במחשבות הפנימיות, מבלי שאנחנו יודעים, זה לא מגיע לתודעה שלנו. "וכל עצמותינו חדורה בהן, והיא נפעלת על ידן ופועלת בהן", היא פועלת מכוחן. אם באנו לארץ בגלל שאנחנו צריכים להגן על עם נרדף ומסכן וצריך לעשות לו מקלט בטוח, מה מניע את התהליך הזה, מה מעורר את זה, מה יודע זה שהמציא את השיטה הזאת ואת הפיתרון הזה ואת המחשבה הזאת, הוא לא יודע. הבנתם? זה הצירוף של ה.. הקשר של הפרקים פה.

"כל מה שנתקרב", כל המחשבה השלילית הזאת, עם יכול לחיות רק עם מחשבה שלילית כזו של קיום וקיום וקיום, בשביל זה אנחנו קיימים, בשביל להתקיים? זה רק מה שבהתחלה, בילדות, בפרימיטיביות

של הילדות, זה מה שנתפס. אבל זה גם טוב וצריך להתמקד בזה, שלא יפריעו לו דברים אחרים שיכולים להעסיק אותו והוא בכלל.. כל הטבעיות היסודית לא תתפתח כראוי. זה נראה כמו מרידה רוחנית, אבל זה לא מרידה רוחנית, זו שמירה של הכוח בצורה הנכונה, בשיעור הנכון הממוקד בזה, כדי שתהיה אפשרות וביטחון כשהרוחניות תופיע, קומה רוחנית, המחשבה הנסתרית תופיע בכל עוצמתה, שהמציאות לא תתפורר ותימחק ותהיה בכלל לא מובנת ולא צריך אותה בכלל וכל הבניין יקרוס.

"כל מה שנתקרב יותר אל האור השכלי", יש תקופה, זה יכול לקחת.. כמה זמן לקחת מהתחלת 'חובבי ציון' ועד עכשיו? זה כבר יותר ממאה שנה. כן, תהליך. חיי עם זה מתפרס לא על.. זה לא כמו חיי אדם פרטי, אלא זה היסטוריה, זה תהליכים היסטוריים. זה יכול לקחת מאה שנה, יכול לקחת כמה מאות שנים, תהליכים, זה לא פשוט. אם זה הולך בדרך הטבע זה צמיחה, צמיחה של עידנים. "כל מה שנתקרב יותר אל האור השכלי, אל טהרתה של הנשמה", כל הפרקים הקודמים מדברים על האור, האור, האור, לא קראנו את זה, תקראו את זה לבד, תקראו את זה כמה פעמים כדי להבין איפה נשמתנו נמצאת ובמה היא מתעסקת. "כל מה שנתקרב יותר אל האור השכלי, אל טהרתה של הנשמה", כלומר "אל טהרתה של הנשמה, יתגלו לפנינו מכל מחשבה הרבה שדרות יותר עליונות ויותר טמירות, יותר גדולות בערכן ויותר נכבדות בהשפעתן", זה כל הקומה הרוחנית שלנו, היא נמצאת, היא הדוחפת, היא.. הנשמה שמלמדים אותה כל התורה כולה והיא בשלמות רוחנית ואידיאלית, היא מזינה את הילד הזה שהוא יודע רק לינוק ורק לבכות ומה הוא עושה כל היום. זה אותה נשמה, היא שמחיה אותו בקטנותו לפי מידתו, לפי הצרכים שלו, הכול בשביל העתיד שיהיה לו טבע בריא, נורמלי, שכל הכוחות יתפתחו. נכון?

"אשרי הולך בדרך תמים המקדש אורחותיו ומיישר את מהלך חייו המעשיים והרוחניים, כי הוא מתעלה למדרגה זו, שכל מחשבה אשר יתפוס אותה, תגלה לו בשפעת העושר של שדרותיה הרבות", זה נקרא להיות תלמיד חכם, זה נקרא להיות צופה ישועה, זה נקרא להבין מה קורה איתנו, מה מתרחש איתנו. "ויאירו על ידה כל בתי נפשו באור יקרות, 'אסוד ה' ליראיו'". זה שייך לפנימיות התורה, זה השפיץ של פנימיות התורה, להכיר את המחשבה הפנימית שהיא דוחפת את התהליך הארצי שהוא כ"כ מסובך, "בכל פרשת העיבור".

אנחנו נמצאים בעיצומו של מעבר כזה, של מעבר בין שני השלבים האלה, השלב של הגוף והשלב של הרוח, של החלק הרוחני. זה לא קורה ביום אחד, אבל צריך להבין שזה לא דבר אחר, זה הפנימיות של זה עצמו. ויש דברים מעניינים, יש תופעות מאוד מעניינות. אני לא מדבר על התלהבות פה והתלהבות שמה ומתוך המצוקה יש אנשים שצועקים "שמע ישראל", ברוך ה' אני שמח, אבל לא זה מה שהרב מדבר. יש אנשים רציניים מאוד שתופסים מקום מאוד מרכזי, אני עכשיו מדבר על ההווה, שהם בהלם, הם בהלם כי התמוטטה הקונספציה שלנו. כל הקונספציה. אנחנו טעינו בקונספציה. אבל קונספציה זה לא רק עולם המושגים שלנו, דרך אגב, בסוגריים, קונספציה באנגלית זה גם עיבור. אישה נכנסה לעיבור, זה נקרא קונספציה. תסתכלו במילון. התעברה. "בכל פרשת העיבור יהיו צרכיהם לפניך". לא, פשוט ראיתי סרטון עם אחד האישים המרכזיים, שברוך ה' הוא ממשיך בתפקידו, אבל אתה רואה עליו שהוא בהלם, הוא בהלם. אמא שלו נהרגה שמה והוא מדבר כאדם שפשוט עולמו התמוטט, כל המושגים שלו. נפלה כל הקונספציה שלנו. הוא חוזר על זה כל הזמן, הקונספציה שלנו נפלה, התמוטטה. הוא עובד, עובד ועושה מה שצריך לעשות והוא.. הוא לא צעיר, אני חושב שהוא בן גדולים, ניכר עליו איזה אצילות מיוחדת. פתאום שראיתי את זה ראיתי את מה שכתוב פה, שהמחשבות.. פתאום כל מה שחשבנו זה לא זה. חשבנו שזה נגמר בזה ושהגענו אל ה..

האמת היא שהבן שלו, של האיש הזה, הוא בעל תשובה, והוא בעל תשובה רציני מאוד, חי ביהודה ושומרון, והוא.. אבל אני יותר.. יש אנשים שתופסים שיש פה איזה חילוף, חילוף של כל העולם שהשתנה. זה שלב ראשון, שלב ראשון של התפקחות, ה' פוקח עיוורים. איך אומר הרמב"ם, לפקוח עיניים זה לא לפתוח את העיניים, לפתוח את העיניים זה עושים בבוקר, אתה קם מהשינה.. לא. פוקח עיניים, אומר הרמב"ם בתחילת מורה נבוכים, פרק ראשון, זה נקרא שאתה רואה מה שראית מקודם, אבל אתה מבין פתאום מה שאתה רואה. "ויפקח ה' את עיניה של הגר", פתאום היא... זה לא שהראיה הפיזית השתנתה, אלא ההבנה הרוחנית השתנתה. זה פוקח עיניים. על זה מברכים כל יום "פוקח עיוורים". זה התחלה של התוודעות עם המחשבה... עם השדרות הנסתרות, הנסתרות בתוך כל מי

שמסר את נפשו ולחם וקיווה ועשה, ופתאום כל האידיאולוגיה קורסת... 'חשבת'.. הייתי בטוח שבארי זה המקום הכי בטוח בעולם, לא יכול להיות...'. כן, וזה הולך ומתהווה משהו, צומח משהו.

אנחנו בשלבי המעבר האלה, לא לראות את זה בצורה ילדותית, לראות את זה כפי מה שהרב מראה לנו, ולהיות מכוח זה צופי ישועה גדולים ופועלים עם א-ל, ולהבין שזה זעזוע שפתאום לעבור משדרה מוכרת לשדרה בלתי מוכרת, אז יש פתאום עולם חדש, עולם אחר, תפיסת עולם אחרת, תפיסת חיים אחרת. שנזכה להיות מאמינים ופועלים עם א-ל וצופי ישועה בתוך המעבר הזה. כי זה נקרא לדאוג לעם ישראל ולהיות אתו ולא לעזוב אותו. אנחנו לא עוזבים את עם ישראל בתוך המעבר הזה, הבלבול הזה ואובדן הדרך הזאת. יש אחד שאומר את זה, ראיתי, אדם אצילי, רואים את האצילות על פניו, רואים גם את ההלם על פניו. אתם כבר יודעים מי זה, אבל לא משנה. מזה יצא.. בעזרת ה' ככה זה יצמח, תצמח המודעות של כל תפיסת העולם.. אנחנו רק הכרנו את.. זה לא דבר אחר, זה מעבר של מדרגה שצריכה להיות. זה מה שכתוב "שמנת עבית כשית", שלווה ושלווה ואח"כ בירור של השלב הבא, הצמיחה של הקומה הטמירה מעבר.. כי מה דחף את כל השלב הראשון הזה, זה אותה מחשבה טמירה והיא, היא צריכה להתגלות, היא צריכה להתברר, זה לא סתם לצעוק "שמע ישראל", זה להבין מה זה עם ישראל ומה זה נשמתנו, מי אנחנו, מה אנו ומה חיינו, ובאיזה תקופה אנו חיים.

לאט לאט יתבררו המושגים. זה לא שכבר יצאנו מכל הפלונטרים ומכל הזעזועים ומכל הפוליטיקות של כל האנשים קטני הדעת שלא מבינים כלום. נזכרתי בזה משום שאנחנו פה בשמונה קבצים.. זה בדיוק מה שכתוב ב-קע בקובץ ז. אולי נקרא את זה מהר: "הקישור המחשבתי באלוקים הוא האושר היותר גדול", "אושר יותר גדול" זה לא כל מיני הוללויות והשתכרויות וסמים ואובדן כל ה.. חצו את כל הגבולות, את כל מה שיש, בדיוק בכל הנקודות.. מדברים על טשטוש הזהויות, מחיקת הזהויות, מחיקת ההבדל בין עם ישראל לבין שאר העמים, היו שם גויים, בודהה, פריצות, הכול היה בשיא ה.. טוב, זה לא מה שאנחנו צריכים לדבר, צריך להבין שחיפוש האושר, מה זה האושר.. מה זה החומרנות בסופו של דבר? זה חיפוש האושר. אבל זו מחשבה מאוד חיצונית, מאוד שטחית. "הקישור המחשבתי באלוקים הוא האושר היותר גדול", זה הפרק שלנו, "התוכן הנותן את המציאות היותר מלאה, 'בטחו בה' עדי עד כי ביה-ה' צור עולמים", עולם הבא ועולם הזה ביחד, זה נקרא "גדול", "שופר גדול". "ואומה אשר ה' מבטחה, היא קונה את העמדה הנצחית".

"אבל מחשבה זו אינה ככל המחשבות שאדם מצויר אותן רגע ואח"כ הוא עוזבן, כי אם היא שורש כל המחשבות, בסיס כל הרצונות, ומעמד כל האופי היותר עצמי של החושב", אתם זוכרים שקראנו שם על העצמיות? "כל עצמותינו חדורה בהן במחשבות הטמירות", קראנו. "אבל מחשבה זו אינה ככל המחשבות שאדם מצויר אותן רגע אחד ואח"כ עוזבן, כי אם היא שורש כל המחשבות", זה הקונספציה החדשה, רבותי. "בסיס כל הרצונות, מעמד כל האופי היותר עצמי של חושב", כל הזמן עצמי, עצמי, טמיר. "עד שכל אורחות חיו, כל תשוקותיו, כל דעותיו, כל הגיונותיו, כל ליבו ובשרו", הרוחני והגשמי, "ליבי ובשרי ירננו אל א-ל חי". "כל כיסופיו היותר פנימיים הם אליה", אל המחשבה הזו, אל הקונספציה העמוקה הזאת, המהות הזאת, המהותית הזאת, העצמית הזאת, "אליה הם פונים ובה הם מתקיימים, שבים ורצים".

"ואומה שיסוד הקודש הזה הוא מייסד את הווייתה", זה השורש הנשמתי שלה, זה הנשמה שמחיה את כל התהליך מתחילתו ועד סופו, כמו הגידול של הילד שהנשמה מחיה אותו, גם בזמן העיוורון שהוא בכלל לא יודע מיהו ומהו ומה קורה אתו. "ואומה שיסוד הקודש הזה הוא מייסד את הווייתה, את תולדתה", את ההיסטוריה שלה, "את עמקי הגיונותיה, את שירת, את תקוותיה, את ייחוסה לארצה ולממלכתה, את כל סבל צרותיה ואת כל ערכיה, בכל החיים, בכל השקפות עולמים, היא האומה המשוגבת, הגיבורה מכל העמים אדירי תבל, המובטחה בקיום עדי עד. וזוהי סגולתה הפנימית של אומת ישראל, שיסוד מחשבתה ומעמק הגיונה הטבעי, התולדתי", ההיסטורי, "מנפש עד בשר, הוא רק התוכן של המחשבה האלוקית. ומתוך עומק קישורה ברעיון האלוקי, ומתוך הכישרון העצמי שלה", מהותי, טבעי, נשמתי, פנימי, שלה. "ומתוך הכישרון העצמי שלה להסתגלות אליו", אל הרעיון האלוקי הזה, אל העומק הנשמתי שלה, "היא מרגשת בכל פגימה שיפגום מישהו בעוצם הטוהר אשר לרעיון המרומם מכל רוממות קודשי קודשים המתעלה מכל אמת וטוהר, ולא תוכל לסבול שום שמצת ע"ז, שום מחשכים של אלו צללי כפירות, ועצם יסוד נשמתה טוהר הוא כעצם השמים לטוהר, ולא יסבול", "עצם יסוד נשמתה לא יסבול לקלוט בתוכו שום סיג ודופי".

"וסגולה איתנה זו, כשם שהיא שרויה בעצם תמותה בכללות האומה כולה בכל דורותיה, מראש ועד סוף, כך היא מתגלה בנשמות יחידי הסגולה, בכל אחד ואחד לפי כישרונו והכנתו. 'ויבטחו בכך יודעי שמך כי לא עזבת דורשיך ה'", ומה אח"כ כתוב ב"ובא לציון" שאומרים בבוקר? "ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר", ומתוך זה "עלינו לשבח", "שלא עשנו", את העצמות הנשמטית הזאת של אור ה' בעולם.. "אשרי יושבי ביתך", אנחנו צריכים להתפלל מנחה רבותיי.